Persones sense sostre: el suport d´una xarxa o la caiguda al pou

ERIKA DE KETTENBURG

Sí, persones ho som tots i innegablement som iguals, independentment del nostre origen, credo o estrat social; tots naixem amb el mateix desig de viure, aprendre, pensar, estimar, progressar i dirigir la nostra vida segons aquests anhels. D'altra banda, drets universals recollits per la Convenció Internacional dels Drets Humans.

Però ja sigui per la corrupció política o per l'egoisme d'una minoria que s'apropia i els arrabassa tota opció, tres quartes parts de la població mundial no gaudeixen d'uns drets que són inherents a la persona, la dignifiquen i la doten d'autonomia. I d'aquesta minoria que no comparteix i que malauradament sembla que ha esborrat el mot i el valor «solidaritat» del seu diccionari quotidià, tots en formem part i jo mateixa, mentre permetem que això es perpetuï. Tal cobdícia repercuteix també en les persones sense sostre. Sigui a Idomeni, sigui a Girona.

«Persones», amb totes les lletres, que probablement no han gaudit d'aquests drets intrínsecs en algun moment de la seva vida, ja sigui per manca de suport econòmic, familiar, educatiuÉ. i per manca de suport social i institucional. Perquè tota persona sense sostre, en algun moment de la seva vida va perdre aquest suport i està mancat d'una xarxa social que l'empari quan passa un mal moment, quan cau i no té capacitat de ressiliència per tornar-se a aixecar. Pensem sinó com seria la nostra vida si aquell cercle de poques persones les quals són vitals per la nostra vida i sense les quals no podríem viure (pares, germans, parella, un bon amic, etc.) desaparaixessin, la nostra xarxa de suport social que ens sosté es trencaria. Molt fàcil seria llavors caure en un pou i difícil sortir-ne per compte propi, sense una mà estesa.

Això és el que els passa a totes les persones que estan al carrer, sense sostre, ubicades a les naus de la ctra. Barcelona o a un altre indret. Encara que és molt d'agrair la visita d'autoritats locals al lloc, ni que sigui esperonades per la publicació dos dies abans de la notícia al diari sobre aquest fet (no els culpo, a tots ens pot passar que per adonar-nos d'un fet evident ens han d'empènyer d'alguna forma); la solució no pot passar per imposar, anar a dormir a un altre lloc o marginar per una adicció (encara que potser molts reaccionaríem així, i si no, que sigui frare que prengui candela). Potser el que cal és acompanyar, escoltar, respectar ritmes, crear confiança, respectar la persona com a centre de qualsevol intervenció, humanitzar i recuperar l'autoestima perduda per inserir amb tota dignitat. No és fàcil, certament, però està a les nostres mans.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/04/20/persones-sostre-suport-duna-xarxa/778638.html?utm_source=rss